

ET KOSTNICKÉ JISKRY Evangelický týdeník

16/2019

Příští číslo vyjde
5. června 2019

Z obsahu

- * Světlo a oheň
- * Důležitost základů

22. května 2019

ročník 104

cena: 13 + 3 Kč

Poselství k neděli Rogate

POUTNÍKOVA PÍSEŇ O LÁSCĚ ŽALM 116,1

Každá píseň má svůj příběh. Žalm 116 je píseň poutníků, kteří jsou na cestě do Jeruzaléma, aby tam Hospodinu vyjádřili svou nesmírnou vděčnost za život. Je to píseň lásky. Ale jak už to bývá, okolnosti života tu lásku odhánějí a zrazují. Jako by si ten poutník po cestě říkal, za co mám Hospodinu děkovat, když mám tak mizerný život? Kde byl, když se mi všechno zhroutilo? Spíš je to píseň ztrápeného poutníka, který má ale dobrý zvyk jít do Jeruzaléma vzdát Pánu Bohu čest a

chválu. A po cestě zažívá typický zápas poutníků. Má vyznat svou víru a lásku při vědomí okolností, které se téměř neslučují se životem. Je to těžká a férová cesta, při které člověk mluví sám se sebou, přesvědčuje se, aby pokračoval dál. Ale nebrání se krutým otázkám, dohaduje se s Bohem, protestuje, hledá nějaký záchytný bod a důvod, proč Bohu vzdávat čest. A přesvědčuje se, aby dál věřil a dál miloval. Protože ví, že je to jediná cesta, která má smysl.

A najednou se mu začíná rozjasňovat mysl. Dochází mu, že konkrétní události jeho života nebyly dílem štěstěny a už vůbec jeho snahy. To Hospodin při něm stál a zastal se ho! A čím víc mu to dochází, tím víc uklidňuje svou duši. Můžeš zase spočinout, moje duše, protože Hospodin se tě zastal. On je milostivý, spravedlivý, slitovný.

Aby ale ten poutník něco takového dokázal říci sám sobě, tedy bez obalu a pravdivě, potřebuje ve svém životě dohledat dvě složky důvěry. Předně zkušenost, že mě Bůh slyší. A kromě toho zkušenost, že mě zachraňuje.

Budu vzývat jeho jméno, protože mi naslouchá. Někdo mě slyší, a proto mám důvěru volat o pomoc. Moje

volání doléhá k Božímu sluchu, protože se ke mně sklonil. Podobně jako máma s tátou, kteří dají plnou pozornost své ratolesti. Když rodiče nevnímají, dítě si odvyká volat. Víra v Hospodina je chtít nechtě závislá na zkušenostech, kdy Bůh sestupující dává člověku plnou pozornost a slyší, když člověk volá.

A potom, budu oslavovat jeho jméno, protože mě zachraňuje. Zastal se mě, proto mám mnoho důvodů mu věřit i ho oslavovat. A protože ho znám jako někoho, kdo se mě zastává, budu bránit mou víru, lásku i naději proti všem okolnostem, které se mi vysmívají a nabízejí hořkost, výčitky a sebelítost.

Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mě tolikrát zastal? Poutník zná dva velmi konkrétní způsoby. Zvednu kalich spásy – tedy přijmu Boží spásu v Kristově kalichu, nechám se zachránit, přijmu odpuštění a vystrojení mocí Ducha svatého k novému životu. A za druhé, splním svoje sliby, které jsem Hospodinu a před Hospodinem dal, a to tak, aby to viděli ostatní poutníci. Protože miluji Hospodina, který se mě tolikrát zastal!

Mgr. Roman Toušek
kazatel Církve bratrské
v Havířově

Koho pošleme 24. a 25. května do Evropského parlamentu?

Politika a my

Politika je mezi křesťany svým způsobem choulostivé téma. Ze sdělovacích prostředků vnímáme napětí a nevraživost mezi politickými stranami. A přitom víme, že nejen mezi voliči, nýbrž i mezi aktivními politiky jsou křesťané v různých, často dost protichůdně orientovaných stranách, v levicových i v pravicových, v konzervativních i v liberálních.

Při klasifikaci polohy stran v politickém spektru stále hraje dost velkou roli "pravolevá přímká". Politická pravice se nebrání velkým sociálním rozdílům, a je tak blízká spíš bohatým a bohatším, preferuje menší objem společných prostředků, a tedy i menší daně, není pro progresivní zdanění vyšších příjmů a klade důraz na osobní odpovědnost. Naproti tomu levice usiluje o menší sociální rozdíly, a tak se staví na stranu chudších a chudých, snaží se o větší společné prostředky, což znamená větší daně, a to mj. větším zdaněním vyšších příjmů; důraz klade na legislativně zakotvenou solidaritu, což sice dává větší sociální jistoty, avšak zároveň vede k menší osobní odpovědnosti.

Některé politické strany mají přímo ve svém názvu atribut "křesťanská". A zpravidla jde o strany pravé části politického spektra. V sousedním Německu je politická pravice reprezentována především křesťanskodemokratickou, respektive v Bavorsku křesťansko-sociální stranou. Naproti tomu třeba v Latinské Americe se mezi křesťany výrazně rozšířila levicová politická orientace. V Evropě však tradičně bývalo a je křesťanství spojováno s politickou pravíci. A tak, když jsem před lety v jednom křesťanském časopise četl spojení "levičák Ježíš", byl jsem tím mile překvapen. Vždyť on se angažoval pro chudé, nemocné, slabé, stojící na okraji společnosti! A před bohatými a bohatstvím výrazně varoval, i když je nezavrhoval.

Není pro nás snadné vcítit se do politické situace Římany okupovaného Izraele na přelomu věků. Ježíš rozhodně odmítal náboženský, tedy židovský establishment své doby. A rozhodně nebyl fanouškem vládnoucích Římanů. I v tomto smyslu skutečně levičákem byl. Rozhodně mu však nešlo o to za každou cenu se stavět proti tehdy platným zákonům. Povinnost platit daň - poplatek okupantskému Římu - nejen neodmítal, nýbrž považoval za správné ji platit (Mk 12,13-17). Ve stejném duchu píše apoštol Pavel o vztahu k vládní moci křesťanům do Říma (Ř 13). K tomu však dodejme, že rozhodně by bylo bývalo zcela nemístné těmito Pavlovými slovy omlouvat kolaboraci s komunistickým režimem či s režimy jemu podobnými; známá jsou Petrova slova před židovskou veleradou (Sk 5,29): Je třeba více poslouchat Boha než lidi. Vládní moc, ať už v kterémkoli zřízení a reprezentovaná kteroukoli stranou, však přináší určitá pravidla soužití, nutná pro život společnosti, v níž lidé na určitém území spolu komunikují, dochází mezi nimi k dělbě práce, navzájem se potřebují a

Dokončení na str. 3

Radost z odpuštění

„Všechno, čím jste se proti mně provinili, jsem odvěl jako mrak a vaše nepravosti jsem rozptýlil jako ranní opar. Navraťte se ke mně, neboť jsem to já, kdo vás vysvobodil. Nebesa, radostně jásajte nad tím, co Hospodin vykonal, a výskej i ty, země!“
Izajáš 44, 22-23

podle Slova na cestu

Už jsem si víckrát musel položit otázku, zda opravdu prožívám radost z toho, že mně Pán Bůh pro oběť Ježíše Krista odpustil a stále

odpouští. Ale musím se zahanbením přiznat, že co mě přímo chytlo za srdce, nebylo jen to, jak často a silně se tohle téma opakuje v Bibli, ale taky, jak se zachoval náš pes. Přesněji řečeno fena vlčáka podivného jména Liška, která patří mé dceři Haně a s kterou sdílím zahradu a tedy i vstup do bytu.

Liška je milý a krásný pes, ale má občas trochu zvláštní smysl pro humor. Dodnes nevím, zda jeden její

nápad je špatný vtip nebo spíš nazlobený vzkaz: „Já jsem tady, ale ty si mě nevšimáš!“ Už se mně skoro podařilo ji to odnaučit, ale přesto se nedávno zase na zápraží bytu, kde vegetuji, objevila suchá hrudka jejího výkalu.

Ne, že by si tam přímo ulevila, ale vybere to někde na zahradě a pečlivě umístí tak, aby to byla první věc, která mě po ránu potěší. Tentokrát

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: NEMOCNIČNÍ KAPLANI JSOU PŘIPRAVENI POMÁHAT

V pátek 3. května 2019 se uskutečnilo v Praze na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy slavnostní zakončení již čtvrtého běhu kurzu Nemocniční kaplan. 310hodinový kurz pořádá ETF ve spolupráci s Katolickou teologickou fakultou, Asociací nemocničních kaplanů ČR a jednotlivými církvemi v ČR. Úspěšné absolvování kurzu je jednou z podmínek pro práci duchovních ve zdravotnických zařízeních.

Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy garantuje v rámci celoživotního vzdělávání kurz Nemocniční kaplan již počtvrté, nově ve spolupráci s Katolickou teologickou fakultou. Slavnostní zakončení proběhlo v učebně E ve třetím patře. Osvědčení absolventům kurzu předal děkan ETF Jiří Mrázek. Účast přislíbili též děkan KTF Vojtěch Novotný, biskupský vikář pro diakonii ThDr. Jan Balík a účastnice minulého kurzu sestra Mgr. Františka Jana Majerčíková, brněnská nemocniční kaplanka.

Čtrnáct absolventů kurzu se přes rok vzdělávalo na to, aby uměli spolupracovat v mezioborovém nemocničním týmu a zároveň si uchováli svůj jedinečný přínos: přinášet pacientům, jejich blízkým a personálu nemocnic naději a duchovní útěchu.

Absolventi si uvědomují svoji zodpovědnost za vznikající profesi „nemocniční kaplan“. „Kaplanská profese potřebuje stále budovat svou tvář, renomé, aby o ní lidé věděli,“ říká absolventka kurzu katolička Radana Šatánková. „Znamená to mimo

Dokončení na str. 2

PO ÚMRTÍ 76. PATRIARCHY VYHLÁSILA LIBANONSKÁ VLÁDA STÁTNÍ SMUTEK
Emeritní antiochijský patriarcha maronitského ritu Nasrallah Butrus Sfeir (15. 5. 1920 - 12. 5. 2019), kterého v roce 1994 jmenoval papež Jan Pavel II. kardinálem, zemřel v libanonském Bejrútu. S odchodem kardinála Sfeira ztratila maronitská církev významnou postavu, která ji provázela neklidnými libanonskými dějinami posledních desetiletí. Narodil se ve středolibanonské obci Rayfoun a kněžské svěcení přijal o třicet let později (7. 5. 1950) po seminárních a teologických studiích v Bejrútu. V padesátých letech vyučoval literaturu, arabskou filosofii a překladatelství v koleji kongregace maristů v Jounieh poblíž hlavního města. V roce 1961 byl zvolen titulárním biskupem Tarsu a generálním vikářem antiochijského patriarchátu. Biskupské svěcení mu udělil tehdejší maronitský patriarcha, kardinál Paul Pierre Méouchi. Za probíhající libanonské války, v dubnu roku 1986, byl zvolen 76. patriarchou maronitské církve a současně předsedou její biskupské synody a libanonské biskupské konference. K tomuto úřadu se v roce 2006 přidružilo předsednictví v Radě východních katolických patriarchů. Kromě církevních úkolů byl aktivní také v politickém životě, například po občanské válce v Libanonu vyzýval ke stažení syrských vojsk ze země, což se také v roce 2005 stalo. Svojí činností si získal uznání také u muslimských obyvatel Libanonu. Všech pastoračních úřadů se kardinál Sfeir vzdal roku 2011; jeho následovníkem se stal současný patriarcha Béchara Butrus Rai. V reakci na úmrtí vyhlásila libanonská vláda dva dny státního smutku. Tamní premiér Saad Harírí nazval kardinála Sfeira libanonským národním symbolem.

(hb)

PROCENTO AMERIČANŮ HLÁSÍCÍCH SE K CÍRKVÍM KLESLO NA HISTORICKÉ MINIMUM
Procento Američanů, kteří uvádějí příslušnost k církvi, synagoze nebo mešitě, podle nového průzkumu společnosti Gallup dosáhlo historického minima. Podle nejnovějších údajů v loňském roce 50 procent amerických obyvatel uvedlo, že jsou členy církve či jiné náboženské instituce. V posledních dvaceti letech toto číslo kleslo o 20 procent a je nejnižší od roku 1937, kdy společnost Gallup začala se sběrem dat. Posledního průzkumu se zúčastnilo téměř 7700 Američanů napříč celými Spojenými státy. Trend se silně dotýká především generace amerických mileniálů, z nichž se k církvi hlásí pouhých 42 procent a 29 procent se neztožňuje s žádným náboženským vyznáním. „Procento mileniálů bez náboženského přesvědčení může stále růst, průzkumy v roce 2019 ukazují, že tvoří až 33 procent,“ uvedl Jeffrey M. Jones ze společnosti Gallup. Společnost Gallup se v průzkumu zabývala i konkrétními změnami v rámci různých společenských i náboženských skupin. Počet katolíků hlásících se k církvi od konce 90. let klesl o 13 procent, u protestantů se toto číslo snížilo o 6 procent. „Uznávám skutečný pokles počtu členů církví, rád bych ale podotkl, že podle společnosti Gallup návštěvnost protestantských církví zůstává prakticky beze změny,“ uvedl na Twitteru Jeff Walton z Institute on Religion & Democracy. Ze srovnání dat z roku 1983 a 2017 totiž vyplývá, že návštěvnost protestantských církví se stabilně drží mezi 45 a 46 procenty. „Povšimněte si, že účast v protestantských církvích zůstává pozoruhodně stabilní,“ zdůraznil Walton. Data také naznačují, že pokles počtu členů církví byl výraznější u demokratů a nezávislých. „Američané si stále více spojují náboženství s republikánskou stranou – a pokud sami nejsou republikáni, odvracejí se od náboženství,“ podotkl David Campbell z University of Notre Dame. Počet mužů hlásících se k církvi za stejnou dobu klesl z 64 procent na 47, procento žen se ze 73 snížilo na 58. K velkému poklesu došlo i u hispánské komunity.

„Je to jasná výzva pro církve, jejichž otevřenost a prosperita závisí na věrných a aktivních členech,“ uvedl Jones. „Jak přesvědčit věřící obyvatele, aby se závazně přidali? Zhruba jedna čtvrtina amerických dospělých jsou věřící, ale nejsou členy žádné církve, synagogy ani mešity,“ dodal.

www.krestandnes.cz

AKTUALITA: NEMOCNIČNÍ KAPLANI JSOU PŘIPRAVENI POMÁHAT

Dokončení ze str. 1
jiné informovat, kdo jsme a co děláme, budovat důvěru a takovou praxi, která přímo pomůže také zdravotníkům,“ doplňuje farář Českobratrské církve evangelické Filip Šimonovský. Nástup na kaplanskou dráhu ho čeká zanedlouho. Olga Mrázková, farářka z téže církve, má první zkušenosti s kaplanstvím čerstvě za sebou: „Byla jsem překvapena reakcí zdravotnického personálu. Tak vstřícné přijetí bych nečekala, zvlášť když vidím ten frmol, který na pracovišti panuje. Vstřícnost lidí je pro moji práci posilou a zároveň závazkem. Ráda bych byla platnou kaplankou i pro zdravotníky.“ Kromě teoretické výuky a reflexe vlastního jednání a zastáváných postojů absolvovali studenti též praxi ve třech nemocnicích pod vedením zkušených nemocničních kaplanů ze třech různých církví. Také ve výukové skupině bylo zastoupeno několik církví (římskokatolická, českobratrská evangelická, československá husitská, bratrská atd.). I tato rozmanitost přispívala k uvědomování si sebe sama ve spolupráci s druhými, ke srozumitelnému vyjadřování vlastního poslání a hodnot.

Kurz Nemocniční kaplan odpovídá též Metodickému pokynu o duchovní péči ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče poskytovatelů zdravotních služeb z roku 2017 (MZdr 8352/2017/ONP).

Kontakt pro další informace: Dr. Ladislav Beneš
(proděkan pro studijní záležitosti), benes@etf.cuni.cz, tel.: 221 988 415

Radost z odpuštění

Dokončení ze str. 1
jsem se skutečně rozlétl a nezůstalo jen u opakování slůvka „fuj“, kterému Liška dobře rozumí, ale pořádně jsem ji přetáhl. Uchýlila se do své oblíbené skrýše v porostu thují a čekala, co bude dál. Já jsem uklidil tu nehoráznost, pak jsem se uraženě stáhl do bytu a úmyslně jsem po nějakou dobu nevstoupil do zahrady. Později jsem ale musel pro něco dojít na horní dvorek před domem. Cestička vedla kolem Liščiny skrýše. Vykoukla z ní, připravena se rychle stáhnout zpátky. Můj hněv už vyprchal, a protože vím, jak Liška miluje pobyt na horním dvorku, řekl jsem jí: „Tak poď, ale už žádné fuj!“ Její reakce mě překvapila. Nevrhla se hned do otevřené branky, jak to obvykle dělá, ale postavila se na zadní a s tlapami na mých ramenou mně vlepila upřímnou pusu. Pak kolem mne doslova tancovala a radostně skákala. Napadlo mě: „To zvíře pochopilo, že už jsem mu od-

pustil, a má z toho očividně radost.“ Vzápětí přišla myšlenka: Kolikrát já prosívám Pána Boha za odpuštění nějaké nedobré věci, potom jakž takž uvěřím, že už mohu vylézt ze své skrýše – ale kde je nějaká radost? Pořád vlastně Boha podezírám, že si moc dobře pamatuje na moje selhání a že jeho trestající ruka je napřažená. Nato jsem četl Izajáše citovaného nahoře a také o pár stránek před tím: *Hodil jsi všechna má provinění za hlavu* (Iz 38, 17). Kde je všechno, čím jsem se provinil vůči Bohu a třeba i vůči některým lidem? Prosil jsem za odpuštění Pána Ježíše, i ty ublížené, pokud to ještě šlo, ale pocit viny nade mnou visí dál jak černý bouřkový mrak. A ono je to už dávno odváto za obzor, rozptýleno jako ranní mlha, zahozeno za Božími zády. Proč sice věřím (s chvějícím se srdcem) v Boží odpouštějící lásku a v Kristův osvobozující kříž, ale přitom moje duše zůstává ve své temné skrýši, neskáče a nevyská radostí?

Vím, že probuzené, citlivé svědomí je práce Ducha svatého, a dokud tenhle „požární alarm“ ve mně funguje, Duch ode mne zřejmě neodstoupil. Oprávněně jsem zklamán, když pozapomenu na svou lítost a padám do stejné satanovy léčky znovu. Možná, že je to právě proto, že si Božího odpuštění a Kristovy oběti dost nevážím, natož abych se z ní trvale a upřímně radoval. A k tomu se ještě ozývá moje uražená pýcha: „Já jsem to zase nedokázal!“ A tak se ještě na stará kolena učím nehledat sílu k vítěznému životu ve svých „duchovních sva-lech“, ale v radosti a vděčnosti za Boží odpuštění. Co myslíte, udělá mně Liška tu svoji lumpárnu zas? Už řadu týdnů jsou na verandě jen naváté listy ze stromů. Ale možná někdy zapomene a škodolibost v ní zase nabude vrch. Budu se zlobit, možná i trochu trestat, ale stejně jí to odpustím.

Pavel Javornický

Duch, který oživuje J 6,44–71; J 6,27

„Duch jest, který obživuje. Tělo nic neprospívá. SLOVA, která vám mluvím, Duch jsou a život jsou.“ J 6,63
Jako novopečený diakon, tedy církví potvrzený kazatel, jsem na toto slovo Pána Ježíše kázal, když jsem se v roce 1970 poprvé ucházel o místo ve sboru. Bylo to v únoru ve Vysoké u Mělníka. *„Pracujte ne o pokrm, který hyne, ale o ten pokrm, který zůstává k životu věčnému, který Syn člověka dá vám. Nebo toho potordil Bůh Otec.“* Přišlo mi tenkrát v tom vesnickém kostelíku bez věže, (jak bývalo evangelikům v osmdesátých letech osmnáctého století jediné trpěno), že tajemník dozoru nad církvemi by mohl v tom slovu evangelia zaslechnout rozvracení pracovní morálky věřících družstevníků: Zvolněte! Zvolňte v boji o zrna, a pusťte se do vedlejšáku, který slibuje živobytí navždy. Vám to, bratři a sestry, vykládat nemusím, ale soudruhům mezi námi je třeba říci, že Ježíš ovšem neradí: přestaňte makat. Naopak. Snažte se. *„Dělejte všecko poctivě jako Pánu a ne lidem“* nabádá v jeho Duchu apoštol. Pánu svěť plnění plánu (Ko 3,23). Avšak na poli i ve chlévě buďte a zůstávejte na příjmu toho chleba shůry. Jím vyživujte ducha vši své práce. Modli se a pracuj neznamená jedno po druhém. Výnos své práce ber jako bonus svého duchovního života přidáný k přednostnímu svému hledání království Božího a jeho spravedlnosti, tedy k průběžnému úsilí své duše o chleba „sestupující z nebe“, jímž Ježíš označuje sám sebe. Prostě se do ničeho nehrň sám, jenom na vlastní pěst. Čti Bibli a vnitřně se zaposlouchej jak jeho Slovo strávit, a učinit je zdrojem své duchovní energie, svého rozhodování, svého konání. Život, o který nám vírou běží, nespočívá v tom, kolik přijmeme kalorií, ale v každém slovu přicházejícím od Boha. A On jde v lásce do bolestivých krajností, aby se jeho spasitelné slovo k tobě dostalo, abys je, človče, pochopil a přijal. Proto přišel.

V plnosti času Bůh odložil své Božství, narodil se smrtelný smrtelníkem, aby nám oznámil své JMÉNO a dal své SLOVO (J 17,6.8.14). *„Způsob služebníka přijal, podobný lidem učiněn“* (Fp 2,7). Duch Stvořitel prostředkuje člověku v panství lži a nenávisti Ducha pravdy a lásky. Dává milovanému stvoření sám sebe (J 1,1). Novou Smlouvou nám umožňuje život se sebou ve svém JMÉNU (J 17). Věříme. Chopili jsme se jeho konceptu spásy, jemuž se kolem nás i v nás mnohé vzpěčují. Ze svatě své skrytosti jej ohlásil dvěma signály dvojím narozením. „Nazveš jméno jeho Jan (Jóhánán – Hospodin je milost). Bude veliký před obličejem Páně, předejde v duchu a moci Eliášově.“ A opět: „Nazveš jméno jeho Ježíš (Jehošua – Hospodin je spása). Syn Nejvyššího slouti bude“: Nepřeslechnutelně se připomnělo dávné předzvědění Boží, a stalo se tělem: MILOST a SPÁSA. Věříš v Boha? Věř jeho zjevení v milosti a spáse pro tebe. Stůj o milost odpuštění k osvětlení očí myslí Duchem moudrosti a zjevení k poznání jeho a sloužení jemu (Ef 1,17-18; Žd 9,14). Stůjme o milost vzhledu k pravdě, k tajemství jeho kralování, a vykročme. Jeho Duchem vedeni smíme se vyznat v tlačenci duchů antikrista (1 J 4,1). Jdi k pravdě a s pravdou, jak ji Ježíš dosvědčuje cestou ke kříži. Pravdu o nás, kterou Otec přeznačuje vzkříšením. To je ta cesta. Vede vírou k ospravedlnění jako

úkolu. Je posláním být ve světě jeho spravedlností v Kristu (2 K 5,21), být transparentem té pravdy. Ospravedlnění z víry není pouze osvědčením příslušnosti k domácím Božím pro zasloužení Kristovo, ale směřovkou a navigací k jeho městu, které hledáme. Ospravedlnění je abrahamovskou džípískou k řidičáku po úzké cestě života k životu. Chápeme? Konejme své spasení. Držme se spásy v Kristu, vytržení z všežravého hynutí v moci temnosti, lži a nenávisti, na svědectví té pravdě a lásce v aktuálním soudu dnešních dní (J 3,19). Spása se stala, a děje se darem SLOVA v těle. Ptáme se po tom SLOVU od počátku, po JMÉNU Otce, po SLOVU PRAVDY, která vysvobozuje (J 8,31-32). V setkání s ním teď a tady jde o všechno. Sledujme v evangeliu kudy kam, jeho pouť světem. Těm, které potkává, lidem země od pluhu, lodí a sítí říká: Práce ti neuteče. Dneska sáhni po tom, co zůstává k životu věčnému. Dává to Syn člověka, jehož potvrdil Bůh Otec. Slyšíš? Svitlo ti? Tak s tím něco dělej! (Žd 3,7-8). SLOVO se chce stát tělem, tvým tělem, jakože je teď jíš a chutnáš říká, zástupu a sytí jej svačinou jednoho chlapce zadarmo. To masivní kázání nelze přeslechnout, to nelze nevidět.

„Ovšem jíst musíme znovu a znovu, shánějí se lidi. Mistře, jak na to? Jak příště k tomu chlebu s rybama? Co je to za melouch, tohle dílo Boží se zavopatřením, jak říkáš, za byt a stravu napořád? Chleba věčnéj bez námahy a starostí o živobytí nás zajímá. Co máme dělat?“ „Je to prosté,“ slyší. „Boží dílo je, abyste věřili v toho, kterého on poslal.“

„Fajn, ale pochop, Mistře, chtělo by to nákej ten foršus do začátku, co říkáš? Něco předem než se za tebou rozběhneme, ať víme, o co kráčí a do čeho dem. Znáš to přece: „Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin,“ vzpomínají si z dětství (Dt 18,15). „Otcové jedli manu na poušti, jak stojí psáno: Chléb z nebe dal jim jísti... no? “ „Chápu, ale jste vedle na slepé koleji. Táhnete se za mnou ne, že jste se setkali s duchovní skutečností a zahlédli otevřená nebesa, ale chcete další porci. Avšak ne Mojžíš vám dal chleba z nebe. Od mého Otce sestupuje ten chléb z nebe pravý, který dává život světu.“

Chudí, možná až příliš často hladoví, dokážou občasnou sytost ocenit. Včera se soumrakem to vypadalo na povstání. Nasycení by zvedli chlebodárce na ramena a prohlásili by ho králem, ale ztratil se jim. Odešel od té všehoschopné kohorty, aby se modlil. Aby pokušiteli (ano, i tady se hlásí alternativa člověčiny), aby si znovu řekl: Odstup! „Jeden je král a Pán, Bůh. Jen jemu se budeš klanět, a ovšem nejen chlebem živ bude člověk, ale každým SLOVEM vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Dt 8,3). Jsem jeho ústy. JSEM ústy Boha živého, který Duch jest. Na kolenou mu nově vystává, co si tenkrát u Jordánu člověk Ježíš potvrdil oddáním se Otci v ponoření křtu. JSEM obrazem toho, který Duch jest, Boha neviditelného, rozjímá při modlitbě se svým Božstvím (Ko 1,15), Syn s Otcem.

Před rozbřeskem vstane a neokázale, samozřejmě nesen

Dokončení na str. 3

Proroctví Abakuka proroka

Pokračování z minulého čísla

Co by mohl Bůh proti našim činům namítat? Jenže Bůh vidí naši mnohou stereotypnost, tradičnost, na které si tolik zakládáme, mnohé povázanosti, do kterých upadáme, nedůslednost a chatrnost ve víře a v následování Pána, i ve službě druhým při svědectví o Boží lásce, při zapírání a popírání víry svým jednáním a chováním uprostřed zápasů života. Často žijeme s Pánem jen ve svých obecnstvích, ale v každodenních krocích si žijeme po svém, libujeme si ve své zabydlenosti, a dokonce ani nežijeme v lásce. Doléhají na nás mnohá trápení, bolesti a starosti všedních dnů, ale my nevkládáme všechno do Božích rukou, náš život není odrazem úžasné Boží lásky a Božího milosrdenství, není životem víry a z víry! Žijeme v duchovním poklidu a spokojenosti, stejně jako si žil Boží lid v době Abakukově, a myslíme si, jak je to úžasné. Tenkrát byli také všichni o tom přesvědčeni. Co by Bůh na nich ještě chtěl? Ať je raději Abakuk zticha, jen nás ruší v našem spokojeném způsobu duchovního života! Možná, že i nás jeho slova rozčilují, protože nás usvědčují z toho, že ani my moc nezápasíme na modlitbách o sebe, o druhé, že nevtaujeme Pána Boha do svých každodenních zápasů. Častým důsledkem toho je ovšem naše lidské zbědované já, sevřené bolestmi a trápeními života, které se někdy propadá až na dno zoufalství. Bůh nás právě uprostřed takových situací zastavuje, dotýká se nás svou láskou a milostí, zvedá nás z tohoto dna, a ukazuje novou cestu, otvírá před námi novou naději. V hlubinách svých zápasů můžeme nalézt živého Boha, a v něm i novu sílu, radost, potěšení, obnovu hloubky víry i naději do dalších zápasů života. Základním pokla-

dem z hlubin je Bůh nalezený z obtíží života, Pán a Král našich životů, který se s námi potkává v těžkých životních zápasech i duchovních zápasech víry, bere nás za ruku a dává novou sílu. Abakuk, Žalmisté, věrní Hospodinovi proroci, apoštolové, všichni věrní Boží svědkové v dějinách Božího lidu nikdy nenalézali tak skutečně živého Boha, jako právě ve chvílích, kdy byli na dně, a nevěděli si rady. V hlubinách svého bytí, na kolenou a v pokání vyznávali svoji bídu, a při tom se často ocitali tvář v tvář Boží svatosti, kde se jich dotýkal Pán a vyváděl je z temnoty. Tam nalézali nové potěšení, radost, a pomoc. Proto bychom nikdy neměli zoufat, když se někdy ocitne na dně se svými starostmi, problémy, obtížemi a svou bídou. Je třeba projít takovými zápasy s modlitbou na rtech, abychom ve svých hlubinách našli znovu Boha, byli schopni poznat svou situaci a v dětinské důvěře se mu znovu uměli otevřít. On zná naše postavení, ví o naší bídě, má nás v ustavičné péči a včas vstupuje do našich zápasů se svou pomocí. I my se můžeme sklánět jako Abakuk, a svěřovat se do Božích rukou, protože ten, ke kterému se takto odevzdáváme, je Bůh z hlubin, kterého se můžeme bezvýhradně chopit vírou. Písmo říká: *„Uvedu tě na poušť a budu promlouvat k tvému srdci!“* (Prorok Ozeáš 2, 16) Taková je cesta milostivého Boha, který se nám dává poznat ve svém Synu, Ježíši Kristu. Toho Bůh poslal na svět, abychom nezahynuli. V něm nám Bůh nabízí ruku laskavé pomoci a skutečné záchrany. Když se jí chopíme, pak objevíme nový základ života, a z hlubin bude volat naše odevzdané srdce: „Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas!“ (Žalm 130,1)

Bojíme se spustit odvahou své víry na Boha, protože se nám lidé kolem smějí? Abakuk to učinil. Přes posměch se spustil na svého Boha. Ale on poznal, co je v Boží náruči za sílu, pomoc a milost. Tváří v tvář Bohu spatřil svou bídu, ale také poznal Boha milostivého, plného milosrdenství a lásky. Boha, který mu byl v jeho zápase ustavičnou pomocí, silou i nadějí. Boha, který ho přes mnohou uprášenost od hříchu nikdy nezatratil a nikdy neopustil. Rozhodující pro Abakuka nebyly poměry nebo politická situace, ve kterých žil, ani materiální svět, kterým byli mnozí kolem něho obklopeni, ale to, že z Boží milosti byl tím, kým ho chtěl mít Bůh, kterému patřil a bez kterého nemohl nalézt ani sebe, ani svoje místo v životě. Víra v živého Boha, zakotvení a spočinutí v něm, nebyla pro Abakuka nějakým bezcenným sentimentem. Bylo to vzhopení se jeho osobnosti k nové a jasné odpovědnosti! A nás volá, abychom se nikdy nebáli se takto znovu vzchopit, protože Bůh vždycky vyslychal ty, kteří se uměli spolehnout na něho vahou své víry. A těm dával sílu k tomu, aby pohlíželi na všechny starosti a problémy života jinak. Když svět stál v nepravdě, oni stáli s Bohem v pravdě, a byli svědky pravdy, stáli na straně lidství s Božím Synem, i když ostatní spěchali jinam. Stáli cele v Bohu, a jejich srdce hořela láskou, i když lidé kolem hořeli častou nenávistí. Věřili bezvýhradně Boží lásce, a při tom měli svobodu Božích dětí. V ní se radovali, a byli ochotni třeba i trpět pro Boží cíle. Mějme i my odvahu obracet svoje oči i srdce k Pánu a na něho se spolehnout. Zkusme s ním projít všechny trampoty života, protože on je naše pomoc, síla i vysvobození!

Pavel Rybín

Pokračování přístě

Duch, který oživuje J 6,44–71; J 6,27

Dokončení ze str. 2

na rukou anděly se pustí přes jezero (Ž 91,12). Potká ty své, které poslal napřed, jak se pachtí proti větru. „Já jsem to! Nebojte se! Od teďka to půjde.“

Na protějším břehu pak z včerejších jedlíků nejvytrvalejší by blaho sytosti rádi zakusili znovu. Přes noc jim vytrávil. Dobře si všimli, že na lodi s učedníky není. Měli to pod kontrolou, a přesto zmizel. Jakáz pomoc! S ránem zakotvili u toho pustého místa tiberiadští rybáři a vzali je zpátky do města, a hle, potkávají Ježíše s učedníky cestou k ranním modlitbám. „Mistře, kdy jsi sem přišel?“

„Není to skutek moci Boží, co vás přivádí (říká jim znovu). Netoužíte po jeho kralování, které se přiblížilo. Hledáte mě, ne, že jste viděli divy, ale že jste se dosyta najedli chleba. Uvědomte si, o co stojíte. O co vám jde, zatímco se vás odjinud dotýká to Boží?“

„Pane, dávej nám ten chleba vždycky,“ Mistře, tu včerejší hojnost každěj den.

„Víte jistě, že to chcete? Já jsem ten chléb života. Vaši otcové jedli manu na poušti a zemřeli. JSEM živý chléb přítomné Boží skrytosti. Kdo bude jíst ten chléb, živ bude navěky… Chléb, který já dám, je mé tělo, smrtelné jako vaše. Já je dávám za život světa.“ (J 6,51; L 22,19).

Zírají. Včerejší chlebodárce vede k snídani jinotajné řeči, jako by mluvil z cesty. Dochází jim, že kusu chleba se nedočkají. Co zbývá od včera je sen. Ještě zaslechnou, nejen že chlebem je jeho tělo, ale k pití nehorázně nabízí svou krev… Prosylchá se, že se pominul. Vždyť „duše všelikého těla je v krvi jeho,“ vybavují si z Mojžíše. „Odal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich. Jedině krev na duši očišťuje. Kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude“ (Lv 17,11-14). Kdypak si naposledy takhle říkali v Zákoně? Jdou od toho. A brzy řeknou: „Dábelství má a blázní. Co ho posloucháte?“ (J 10,20).

„Sloužím,“ říká Ježíš. „Svou duši pokládám na vykoupení za mnohé“ (Mk 10,45), ano, až do té krve. Svým životem, myšlenkami, řečí a skutky vás dostávám z marnosti a měním k hojnějšímu životu, k životu věčnému. To je, co vás živí. Nebudete-li jíst tělo a krev toho mezi vámi, jež Otec poslal, nemáte v sobě život. Jenže vy na to nemáte žaludek. Co kdybyste viděli odcházet Syna člověka tam, kde dříve byl a odkud přišel?“ ptá se Ježíš záhadně a dodává: „Duch je, který obživuje. Tělo? Nic neprospívá. Slova, která vám mluvím, jsou Duch a život. Pijde ke mně jenom ten, komu to Otec dá, koho oči otevře k vidění, uši k slyšení a srdce k porozumění (J 6,44. a 65.). Ostatní o to nestojí a poohlédnou se jinde. Nakonec vždycky jim půjde hlavně o to, si užít v tom, co hyne. Proto mnozí z učedníků se vrátili a víc s ním nechodili. Zase má kolem sebe jen těch dvanáct. „I vy chcete odejít? – „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš SLOVA věčného života a my jsme poznali a uvěřili, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého,“ vyznává Šimon Petr za všechny, třebaže jeden z nich to vidí jinak.

„Však jsem vás dvanáct vyvolil,“ myslí Ježíš na svou církev a neskrývá, že ví, jak na tom s iskariotským Judou mezi námi je. Amen.

Modlitba:

Bože, v Pánu Ježíši Kristu náš Otče, ty víš, s čím jsme dnes přišli a proč tě hledáme. Jak dalece stojíme o pokrm, jímž nás duchovně živiš, aby v nás zůstával k věčnému životu. Obnov nás. Odpuť nám zlá zmyšlení a zavinění, ať i my dokážeme odpustit. Vzdal od nás marnost, prosíme, otevři nás svému slovu. Osviť oči naší mysli pro naději svého povolání, Bože, Duchu svatý. Učiň nás vnímavými pro svoji svatou přítomnost, pro divy v nichž nás potkávaš, obracíš k pravdě, učíš lásce a vychováváš pro bytí s tebou. Díky, že našemu životu v této časnosti přinááš jistotu nehynoucího smyslu. Amen.

Samuel Jan Hejzlar

Golem

Víte, že na počátku seslal Stvořitel k zemi semena moudrosti, aby tady vyklíčila? Půda i člověk mají na konci světa vydat úrodu z té podivuhodné setby. Nevím, jestli je to tak, ale jeden pražský rabín tomu věřil. Kdo však ještě dnes porozumí učení Sedmera studnic rabbiho Löwa? – Zázračné prameny, v nichž se skrývá voda svatosti, čirá, sladká a živá, pro lovce perel tůně zlatá, voda stoupající a očištěná, všech strusek zbavená, připravená budoucím pokolením, nepotřísněným a ne zatemněným, pro čisté srdce a jasné oči?

Poutníci k hrobu proslulého pražského Maharala Jehudy ben Becalel, známého spíš pod jménem rabbi Löw, určitě znají golema – naplň člověka a naplň zvíře – živou duši stvořenou z neživé hlíny; ovšem prvního golema neměl na svědomí pan Löw, vyrobil ho prý už dávno před ním Adamův zviřavý vnuk Enoš, podle legendy vypátral ze vzpomínek svého otce Seta, jak Bůh stvořil člověka a chtěl to taky zkusit, uplácal lidskou sochu, ta ožila a byla uctívána už v dávnověku, jenže na rozdíl od stvořeného Adama neožilv pradědečka všech golemů Boží dech, ale zlomyslný dábel Samael, který vstoupil do hliněné figury a v osobě golema odvedl lidi od Boha k pohanskému modlářství.

Později se golem objevil ještě mnohokrát, v biblických dobách se k jeho výrobě užívala hlína zpod vozu cherubínů u archy úmluvy, kterou ozařovaly paprsky ze svatostánku, po ztrátě archy užívali učenci k oživení golema hebrejského šému, složeného z dvaasedmdesáti Božích jmen; jejich správná kombinace dokázala krotit demony, hasit oheň, ničit nepřítele, vyvolat lásku, léčit choroby a oživit hmotu, až teprve v komentáři ke Knize stvoření od rabbiho Eliezera z Wormsu můžeme číst podrobnější návod – Kdo chce stvořit golema, musí se očistit a obléci do bílého roucha. Nemá postupovat samotný, spíše dva nebo tři společně. A vezme panenskou hlínu z hory, kde nikdy nikdo nekopal, promísí ji živou proudící vodou a uhněte golema, vytvářeje každou jednotlivou část zvlášť, za předřikávání a zaříkávání. – Dodejme jen, že tak činí podle písmen hebrejské abecedy od alef až po kof.

Pražský golem se jmenoval Josef, chránil Židy v ghettu a když nebezpečí pominulo, byl odklizen na půdu Staronové synagogy, kde se rozpadl v prach, a tak zůstala jen pověst, synagoga a kamenný sarkofág na hrobě učeného rabbiho.

Praha v sobě po staletí skrývá možnost výroby umělého člověka, není divu, že pražský spisovatel Karel Čapek v dramatu RUR popsal vznik robota a jeho název záhy převzaly světové slovníky, na rozdíl od Čapkova robota si rabbi Löw tajemství golema odnesl do hrobu, jedno však začínám tušit – co kdysi nevěřícím Tomášům připadalo jako nesmyslná pověst, se rozvojem genetického inženýrství stává možností blízké budoucnosti, golem z Prahy je odvažný, ale i nebezpečný sen tvořícího génia a pravzor inteligentního stroje ve službách člověka. Nebo že by byl golem ještě něco víc? Na to hledejte odpověď v knihách rabbiho Löwa, přátelé robotů a nositelé dobré setby.

Jan Schwarz

Politika a my

Dokončení ze str. 1

mohou si i navzájem překážet. Ač Ježíš zřetelně stojí na straně těch nejodstrkovanějších, těch nejmenších ve společnosti, nepřipravuje žádnou revoluci. Naděje těch Izraelitů, kteří mu nerozumějí a revoluci očekávají, jsou tak zklamány, avšak on přichází a otvírá daleko důležitější a krásnější obzory, na něž ukazuje slovy (J 18,36): Moje království není z tohoto světa. Celou svou činností ukazuje, že nepodecňuje to, co probíhá zde v časnosti, ale zároveň ví, že existuje něco, co ji nesrovnatelně převyšuje, a tím směrem své následovníky orientuje.

Vztahu k politickému uspořádání se týká krátká Pavlova epištola Filemonovi, bratru v Kristu, a zároveň otrokáři. Pavel na Filemona netlačí, aby otroka Onezima propustil. Jeho argumentace míří jinam - nikoli bourat stávající řád, jehož součástí je i relace otrokář-otrok, nýbrž i do tohoto řádu promítnout evangelium, naplnit své jednání, své vztahy láskou.

Už sama skutečnost, že Pán Ježíš, který se tolik angažoval pro lidi stojící na pokraji společnosti, nepřipravoval žádnou politickou revoluci, ukazuje, že cesta k cíli vede někudy jinudy. Marginalizovaní nepotřebují revoluci, nepotřebují změnu politického systému; oni potřebují lásku, porozumění, skutečný zájem, potřebují člověka, který by v pravou chvíli byl s nimi, pro něhož by byli opravdu důležití (J 5,7). Stav společnosti záleží především na lidech, a až pak na politickém systému a momentálně vládnoucích stranách. Záleží tedy na jednání každého z nás, na našich konkrétních vztazích, záleží na našich modlitbách. Ježíš řekl (J 18,36): Moje království není z tohoto světa. Nepohrdá tímto světem, vždyť jeho příchod na něj je vyjádřením toho, že Bůh svět miluje (J 3,16): Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Boží království, Kristovo království, sice není z tohoto světa, ale dotýká se ho a zasahuje do něho. Známa jsou Ježíšova slova (L 17,21): "Boží království je mezi vámi!"

Je toho mnoho, co by se na světě mělo změnit. Ježíš říká svým učedníkům (Mt 5,13.14): "Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa." Věrnost Kristových učedníků je nesmírně důležitá. Naděje pro svět je evangelium. Evangelista Marek zaznamenal Ježíšova slova (Mk 16,15): "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření." Lidé potřebují evangelium. Lidé potřebují Krista.

Berme odpovědně volby na nejružnějších úrovních, referenda, podpisové akce atd. Odpovědnost patří k cestě za Kristem. Nicméně ještě důležitější je, abychom šli životem pevně jako Kristovi učedníci a svými slovy, postoji i činy svědčili o tom, kdo je skutečným pánem světa. Nejdůležitější volbou je Boží království, nejdůležitější hlas je hlas pro Krista. On je Cesta, Pravda i Život: Cesta ke skutečnému, absolutně smysluplnému cíli, nerelativizovatelná Pravda i opravdový, tělesnou smrtí nekončící Život.

Jiří Nečas

Polská sestra Kralické Bible

překlady polské. Jako jiné reformační překlady významně obohatil mateřský jazyk. Navíc mají jeho výtisky dobrou úroveň technickou a estetickou. Při letošním reformovaném synodu v Belchatowě byla tato Bible vystavena v tamním oblastním muzeu. (Pro srovnání: NZ v překladu Jana Blahoslava vyšel o rok později – 1564 a 1568 a Kralická Bible 1579-93.)

Bohuslav Vik

Zoufalé volání Dopis 18leté Olgy

My jsme ještě živi, ale ve skutečnosti už nežijeme. Píši vám, protože jste ještě nezapomněli na takové, jako jsem já. Prosím vás o to, abyste můj dopis otiskli. Pro mne je velmi důležité, aby si tento můj dopis přečetli mladí kluci a děvčata. Chci, aby něco pochopili, aby o tom pak přemýšleli. Ani já a mnozí jiní z mého okolí jsme dříve o těchto věcech nic nevěděli a ani je nechápali. Je mi 18 let. Jmenuji se Olga. Příjmení vám neprozradím. Před dvěma léty jsem onemocněla AIDS. V nemocnici nejsem jediná, jsou tady se mnou další kamarádky a přátelé. Nyní se na svět už díváme jinak. Proč jste nás vy dospělí hodili pod tank? Proč jste nás rozvrátili sexem, pornografií a drogami? Byli jsme ještě děti, když už nás naši otcové nabízeli jiným do postele. A naše matky za nás, za své děti, dostávaly peníze. ... Jste to vy, kdo jste vinni našimi nemocemi a smrtí! Vy dospělí jste chtěli svobodu, „odreagování se“ a „požitek“. Podporovali jste homosexuály, schválili jste pornografii, chtěli jste víc peněz. Propagujete „volné vztahy“, všechno děláte, abyste ukojili své žádosti. Jenže my umíráme! My pomalu umíráme a nepotřebujeme, abyste nám lhali, že se nic nestalo, že budeme žít... Nikdy už nepoznáme skutečnou lásku, nebudeme mít rodiny, nebudeme mít vlastní děti. Ještě vám nedochází, co se děje s naší generací, která přišla po vás? Jsme ještě živi, ale ve skutečnosti už nežijeme. Ukradli jste nám naše dětství i naši budoucnost. Když na ulici potkávám staré lidi, prožívám zvláštní pocity, které neumím ani popsat. Je v nich hněv, zlost, strach, závist, bezmocnost i neschopnost cokoli změnit. Pozdě! My mladí, kteří umíráme, nevíme, co to je skutečná láska, nerozumíme takovým slovům jako „stud“, „morálka“! Obsah všech těchto slov zmizel jak ze škol, tak i ze života. Vás ještě těmto významům ale učili, a proto se dožíváte 70, 80 i více let. Ale my se jich nedožijeme! My zemřeme mladí! Za co? Proč? Čtyři moji kamarádi, bývalí spolužáci, už zemřeli. V márnici leží mládež. My už se navzájem pohřbíváme. Proč jste nás nevarovali před vašim „bezpečným sexem“? My chceme žít! Raději bychom dřeli na poli, jezdili traktorem, než v autech zahraničních značek a umírali na AIDS. AIDS a syfilis se už staly mezi námi něčím tak normálním, jako je chřipka.

Dříve jsem se bála mužů, teď už se ničeho nebojím, jen smrti. Je mi už všechno jedno. Ať se teď bojí oni. Za „potěšení“ dostanou „odměnu“. Byli jsme dětmi, nevěděli jsme jak se rodí děti, mysleli jsme si, že je přinášejí čápi. Kéž bychom co nejdéle zůstali v této dětské nevědomosti a nepoznali vaše zneužití. Nikdo se s vámi nebude za nás soudit. Vy jste přece nikoho z nás vlastníma rukama nezabili. Vy jste postupně rozvraceli naše životy, vychováli svými „obrázky“, vašimi filmy. Vy jste nám ve školách našeptávali jak se „tími“ bezpečně a správně zabývat ve sklepech a vnucovali nám devastující filmy a časopisy. Dodnes jste s nimi nepřestali, dále pokračujete, ničíte životy dětí ještě mladších než jsme byli my. Cožpak vám to nestačí? Ještě nebylo dost obětí? Jak bych byla nyní vděčná tomu, který by mi vytrval z ruky cigaretu, kdo by mi vytrhl injekční stříkačku, kdo by mi dal pár facek za to, že nabízím své tělo druhým, kdo by si se mnou o všech nebezpečích promluvil. Vždyť stačilo tak málo, aby mne vytáhl z pod tanku, dokud to bylo ještě možné. Prosím vás, pomozte těm, kteří vaši pomoc nyní potřebují. Buďte otevření pro ty, kteří těmto mladým lidem slouží. Prosím vás, schvalte zákony, které budou zakazovat pornografické filmy, porno literaturu, drogy, alkohol. My totiž umíráme a vy s námi! Kdo ovládá a řídí tento tank? Nečestní, ziskuchtiví „svobodní lidé“, bez studu, odpovědnosti a svědomí. A my jsme pod nimi...Prostě se po nás jen tak proje-li! Mladí lidé, přemýšlejte nad těmito slovy a nedovolte, aby se něco takového stalo vám.

Olga, Rusko – Krasnodarský kraj 2001
Přetištěno s povolením z časopisu Překročit hranice, listopad 2001, vydaného organizací Misijní společnost Život a Nadačním fondem Nehemia.
(poslal Stanislav Kaczmarczyk)

„Kritizovat – to znamená usvědčit autora, že to nedělá tak, jak bych to dělal já, kdybych to uměl.“
Karel Čapek

Optimisté a realisté

Ve Velikonočním pozdravu před-sedy Kostnické jednoty (ET-KJ 13/2019) mne zaujala opakovaná poznámka o „viditelném Božím království“. Z textu není zcela jasné, co je tím přesně míněno, navázal bych na to ale úvahou, že tohoto hříchem porušeného světa se viditelné Boží království týkat nemůže. Ježíš říká, že „království Boží je mezi vámi“ (L 17,21), tím ovšem to viditelné určitě nemyslí. „Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal... Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého“, čteme u Jana 17 atp. Jako středověk rozlišoval mezi církví putující (v nynějším čase) a zvítězilou (jednou na konci věků), tak je třeba i dnes rozlišovat mezi Božím královstvím neviditelným a viditelným – u vědomí toho, že tento svět nemá zaslíbení nějaké všeobecné nápravy či obnovy, ale je určen k zániku. „Nebe a země pominou“, říká Ježíš zcela jednoznačně (Mt 24,35). Apoštol Petr upřesňuje, že tento konec bude mít podobu ohnivě katastrofy: „Nebesa se roz-taví v ohni a živly se rozpustí žárem“ (2 Pt 3,12; z obsahu celé pasáže je jasné, že nejde o alegorii). A kniha Zjevení (21,1-4) potvrzuje, že různé formy zla pominou až v podmínkách nového stvoření: „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly... A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ Pro zajímavost můžeme uvést, že dnešní astronomie zná dva scénáře, které takovému konci našeho světa odpovídají. První souvisí s tím, že naše Galaxie se nachází na kolizní dráze s velkou galaxií Andromeda (označovanou jako M31). Ke srážce dojde asi za dvě miliardy let, čas ale není pro naši úvahu podstatný. Optimisté si myslí, že volný prostor

Zemřel předseda pražské židovské obce Jan Munk

Předseda Pražské židovské obce a někdejší dlouholetý ředitel Památníku Terežín Jan Munk zemřel 12. května ráno po dlouhé nemoci. Bylo mu 72 let. ČTK to sdělila Munkova rodina. Jan Munk byl ředitelem Památníku Terežín od roku 1990, za 27 let se mu podařilo z něj vybudovat místo, které každoročně navštíví statisíce lidí. V čele Židovské obce v Praze stál od roku 2012. Terežínským ghettem prošla za druhé světové války Munkova rodina. Během působení jako ředitel terežínského památníku otevřel Munk například Muzeum ghetta a další expozice. Pražská židovská obec, jejíž historie sahá do 10. století, má nyní zhruba 1500 registrovaných členů. Patří jí židovské památky v metropoli, které ročně navštěvují statisíce lidí z celého světa - hřbitovy, synagogy či historická mikve. Některé památky spravuje Židovské muzeum, které je dlouhodobě nejnavštěvovanějším muzeem v Česku. Obec také provozuje na Hagiboru domov sociální péče pro židovské seniory a je zřizovatelem Lauderových škol - mateřské, základní školy a gymnázia.
(podle ČTK)

Podvečery s hostem na evangelické faře

Srdečně Vás zveme na besedu, která se uskuteční 31. 05. 2019 od 18 hodin v sále na evangelické faře Dvakačovice 32

Téma:
Rok po vraždě novináře Jána Kuciaka a jeho snoubenky Mařiny Kušnírové

HOST
JUDr. ROMAN KVASNICA
SLOVENSKÝ ADVOKÁT A PRÁVNÍ ZÁSTUPCE RODINY ZAVRAŽDĚNÉ SNOUBENKY

KDO UMOŽNIL VRAZDU? CO JSME SE DOVĚDĚLI Z VYŠETŘOVÁNÍ? CO VŠECHNO SE ZA ROK UKÁZALO O STÁTĚ, VE KTERÉM ŽIJEME? JAK VRÁTIT ZDEFORMOVANÉ SLOVENSKO ZPĚT JEHO OBČANŮM?

MÍSTNÍ SDRUŽENÍ KOSTNICKÉ JEDNOTY KOLÍN

zve na ekumenický týden modliteb

3.6.-8.6.2019 - Letnice -

PŮSOBENÍ DUCHA SVATÉHO STALETÍMI

3. 6. 18.00 AC - br. P. Pýter
(Působení Ducha svatého skrze M. J. Husa)

4. 6. 18.00 CB - br. M. Moldán
(Působení Ducha svatého skrze J. A. Komenského)

5. 6. 18.00 CB - br. P. Nehyba
(Duch svatý skrze působení Českých bratří z Ochranova)

6. 6. 18.00 CB - br. J. Halama
(Působení Ducha svatého skrze Cyrila a Metoděje)

7. 6. 18.00 Křesťanské sbory - br. farář senior M. Frydrych
(Duch svatý skrze Jeronýma Pražského)

8. 6. 14.30 Advent. sbor - br. J. Ptáček
(Duch svatý působí skrze Františka Urbánka)

mezi hvězdami obou galaxií je tak velký, že obě soustavy při setkání prolnou tak, že to ani nepoznáme. Realisté jsou jiného názoru. Ta galaxie M31 má ohromnou hmotu, a tedy i ohromné gravitační působení. Stačí jen nepatrné narušení oběžné dráhy Země a ta pak skončí v ohnivě náruči své mateřské hvězdy... Druhý scénář vychází z toho, že naše Slunce, v podstatě obrovitý nukleární reaktor, má jen omezenou dobu života. Zásoby vodíku pro jeho jadernou fúzi jsou sice obrovské, ale konečné. Zde žádný optimismus nepomůže a realita je krutá: V závěrečné fázi života se Slunce začne zvětšovat a jeho teplota zvyšovat, což bude mít pro Zemi fatální následky. Oceány se vypaří, všečen život zanikne, a země se stane děsivým místem, kde na oceánu roztavených hornin budou plavat „zvláštní kontinenty ze sodíku, draslíku, hliníku a vápníku...“ (astronom N. Pailer). Optimisté doufají, že do té doby (řádově miliardy let) bude lidstvo schopné založit svou existenci na jiném místě vesmíru. Realisté ale mají opět vážné pochybnosti. Muselo by se jednat o obrovitou vesmírnou loď, která by byla na cestě temnými hlubinami vesmíru po dobu tisíců let. Nejbližší hvězda se nachází ve vzdálenosti 4,2 světelných let, tam bychom při rychlosti 10 km za vteřinu (!) cestovali 130 tisíc let – bez záruky, že to bude cíl konečný. Kde vzít energii na urychlení (a následné zpomalení u cíle) tak masivního tělesa na takovou rychlost? Jak na něm zajistit – po dobu tisíců let – bezproblémový život tisíců generací posádky, udržitelnost palubní ekologie a funkce-schopnost složitého technického vybavení? Tady nejde o optimismus, ale o chiméru. Nejspíš ale na žádný z těch vesmírných scénářů ani nedojde – Boží soudy na tuto zemi přijdou dříve a budou mít ohnivou podobu nějakého jiného druhu. Ježíšovi věrní budou ale před touto zkáзой uchráněni: „Zazní zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe... my živí, kteří se toho dočkáme, budeme uchvácení vstříc Pánu“ (1 Te 4,16-17). Nebo podle apoštola Petra: „Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost“ (2 Pt 3,13). Pak teprve nastane ta doba viditelného Božího království, to bude ta doba naplněného očekávání Ježíšových následovníků.

Josef Potoček

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY

Vydává Kostnická jednota

Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz

www.evangelickytydenik.cz

Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 228961190/0300

Redaktorka: Helena Bastlová

Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.

Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13

Distribuci provádí:

* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302

adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3

e-mail: postabo.prstc@cpost.cz

*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5 tel.: 251566451; 603716570 Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz

Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X